

Antidogma - Trump: a rendszer bumerángja 1.

2016 november 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A politikai-médiatikus kaszt döbbenettel és dühödten fogadta *Donald Trump* gy?zelmét az amerikai elnökválasztáson, miután korábban kataklizmát jósolt erre az – általa egyébként teljesen elképzelhetetlennek tartott – eshet?ségre. Ehhez képest nem tört ki t?zsdepánik, nem szökött fel az arany és a k?olaj ára, és nem omlott össze a nyersanyagok piaca. Éppen ellenkez?leg: a New York-i t?zsde rekordot döntött november 10-én. Mindenki azt várta, hogy egy néger után egy n? lesz az elnök. Maga *Clintonné* is meg volt róla gy?z?dve, hogy nyerni fog. Az egyedüli kampányérve? „N? vagyok.” Mintha ez önmagában szükségképpen alkalmassá tette volna a funkcióra (vö. *Merkel*). Trumpot viszont kapásból alkalmatlannak nyilvánították, *Obamával* az élükön.
Az amerikai publikumot hónapok óta egy olyan „szörnyeteg” képével sokkolták, akit éppen csak apagyilkossággal nem vádoltak meg politikai ellenfelei (gyakran még a saját táborából is) és a kontrollált média szikofantái. Gyakorlatilag semmit?l sem riadtak vissza, hogy diszkvalifikálják a legmagasabb állami pozícióért folytatott versenyben. A bumeráng aztán képen találta ?ket. Telibe. A hagyományok Amerikája véleményt nyilvánított: az az Amerika, amelyiknek a véleményére nem voltak kíváncsiak a közvélemény-kutatók; a rasszistának, homofóbnak, n?gy?löl?nek és m?veletlennek min?sített népesség, amellyel szemben az establishment már évtizedek óta a különböz? kisebbségeket favorizálta; az amerikai fehér „kisember”, aki évr?l évre elszenvedte egymást követ? kormányai utópiáit, keser?en tapasztalva, hogy a legutóbbi elnökei megfosztják a saját hazájától, s?t egyre inkább a megélhetését?l is.

November 10-én az államadósság már csaknem 20 ezer milliárd dollár volt (és ez a hivatalos, tehát er?sen kozmetikázott adat), vagyis lakosonként több mint hatvanezer dollár. A 320 milliós országban alig 152 millió embernek van rendszeres munkája (hárommillióval kevesebbnek, mint 2000-ben), de közülük is csak 127 millióan dolgoznak teljes munkaid?ben, több mint 27 millióan viszont arra kényszerülnek, hogy két-három rosszul fizetett állásban gürizzenek a túlélésért. Ugyanakkor 43 millió amerikai a szegénységi küszöb alatt teng?dik, 42 millióan pedig ételjegyre szorulnak.

Mindennek ellenére továbbra sincs forradalmi vagy akárcsak rendszerváltó légkör az USA-ban, amit az is bizonyít, hogy a republikánus jelölt által beígért – távolról sem szerkezetátalakító, inkább csak hangulatjavító – reformokat is csak a választók kisebbsége támogatja ebben a végletekig leszedált tudatállapotú és széls?ségesen individualista társadalomban, amellyé a kozmopolita plutokrácia megbízásából a társadalommérnökség, a média és Hollywood idomította a „világ vezet? demokráciáját”.

Éppen ezért, ha az objektív tisztánlátást elhomályosító érzelmi tényez?kt?l eltekintünk, akkor bizony be kell látnunk, hogy pusztán a demokratikus játékszabályok figyelembevételével Donald Trump eredménye egyáltalán nem nevezhet? diadalnak, hiszen egymillióval kevesebb szavazatot kapott, mint *Mitt Romney* 2012-ben, s?t egymillióval kevesebbet, mint most Clintonné (aki viszont ötmillióval kevesebbet, mint Obama legutóbb), és ezzel a teljesítményével az USA történelmének ötödik elnöke, aki az ellenfelénél kevesebb voks birtokában is az ország élére állhat. Így valójában csak a közvetlen demokrácia lehet?ségének, pontosabban szólva, az állampolgárok közvetlen akaratnyilvánításának a megakadályozására kitalált, sajátosan amerikai választási rendszernek köszönheti az elnöki pozícióját.

Ami a számokat illeti, a spanyol ajkú (latino) többség? Kaliforniában kiütéses vereséget szenvedett (alig 2,9 millió szavazatot kapott Clintonné 5,4 milliójával szemben), és demokrata párti ellenfele New York Cityben még ennél is nagyobb arányú gy?zelmet aratott, csaknem hatszor több szavazatot szerezve, mint ?. Magában Manhattanben, a plutokrácia er?dítményében Clintonné megkapta a szavazatok 87 százalékát, és általában is tarolt a keleti és nyugati part nagyvárosaiban, Dél-Floridában, Detroitban és Atlantában, Texas és a többi déli állam városi övezeteiben, vagyis az összes nem fehér agglomerációban.

Ahogyan az várható is volt, a faji és nemi kisebbségek elutasították Trumpot: a négerek 88 százaléka, a zsidók 71 százaléka, a latinók és ázsiaiak 65 százaléka, a homoszexuálisok 78 százaléka Clintonnéra szavazott. Trumpot a fehér férfiak 63 százaléka és a fehér n?k 53 százaléka támogatta, ezen belül a fehér munkások 72-23, a fehér n?k 53-43, a tanult fehér n?k 51-45 arányban részesítették el?nyben ellenfelével szemben.

Annak ellenére tehát, hogy most még meg tudta szerezni az elektori testület többségi támogatását, a nép körében – az abszolút számok tükrében – már most is alulmaradt, és ha a kisebbségeket Clintonnénak jobban sikerült volna motiválnia és mozgósítania, akkor simán veszített volna. Így vagy úgy, a fehérek valószín?leg soha többé nem lesznek már képesek (majdnem) egységes faji tömbként nyerni, hiszen minden évben 800 ezer latino (tehát nem fehér faji identitású) tizenéves tölti be a 18. életévét, így válik szavazóképessé. Még ha Trump meg is értené a demográfiai kérdés tétjét (ami er?sen kétséges), akkor most szembesül azzal, ami mind közül a legnehezebb feladat: legfontosabb választási ígéretéhez híven megállítani az Amerikába özönl? harmadik világbeli bevándorlást,

máskülönben a fehérek hátrányára bekövetkez? faji-demográfiai eltolódás lehetetlenné fogja tenni az újraválasztását, és Amerikában egy-két évtizeden belül egy harmadik világbeli többség alakul ki.

Mindenesetre világosan látható, és ezt a mostani elnökválasztás végeredménye is egyértelm?en visszaigazolta, hogy az amerikai demokrácia valójában egy faji demokrácia, amely a különböz? fajok és etnikai csoportok bels? szolidaritásán és küls? rivalizálásán nyugszik. Mivel a faj fogalmán a jelek szerint lehetetlen túllépni, a szegregációnak a polgárjogi mozgalomból következ? megszüntetése valójában destabilizálta az amerikai demokratikus rendszert. Mára a republikánus párt lényegében a fehérek, a demokrata pedig f?leg a kisebbségek pártjává vált, és a jöv?ben nyilván tovább fog er?södni a köztük lév? faji antagonizmus, a pártpolitika szintjén is leképezve az egyre inkább „harmadik világiasodó” amerikai társadalom legf?bb törésvonalát.

(Folytatjuk)

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló